

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 126

гр. Ловеч, 09.02.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в закрито заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ТАТЯНА МИТЕВА**

Членове: **ИВАНИЧКА**
КОНСТАНТИНОВА
ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА

като разглежда докладваното от **ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА** Въззивно частно гражданско дело № 20234300500024 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази:

Производство по чл.413,ал.2 от ГПК.

Постъпила е частна жалба от „ПРОФИ КРЕДИТ България”ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.София, бул.”България”№49, бл.53Е, вх.В, чрез пълномощник юрисконсулт Р. Иванова И., против Разпореждане №2680/23.12.2022г., пост.по ч.гр.д.№ 1826/2022г. на РС-Ловеч, в частта, в която заявлението по чл.410 от ГПК е отхвърлено по отношение на вземането за договорно възнаграждение в размер на 28.03лв., дължимо за периода от 15.05.2022г. до 15.11.2022г. Излага подробни аргументи за превишаване на правомощията на съда в заповедното производство с изложените мотиви по съществото на материалното правоотношение. Позовава се на чл.411,ал.2 от ГПК и твърди,че на този етап заповедният съд няма правомощия да се произнася по валидността на сделката,от която заявителят черпи права. Такива не са дадени и с промените в чл.411,ал.2,т.3 от ГПК,въведени с „Д в-к“ бр.100/2019г. Твърди,че в проверката си заповедният съд е нарушил и разпоредбата на чл.143 и чл.145,ал.2 от ЗЗП. По отношение на договорното възнаграждение възражава, че преди да сключи договора длъжникът се е запознал със съдържанието му и е заявил съгласието си с подписването му. Изготвен е погасителен план,с посочени брой вноски,размер, периодичност и датите на плащане и длъжникът се е запознал с тях. Счита,че уговореният годишен лихвен процент отговаря на законовите ограничения и не противоречи на добрите нрави. Съобразен е и със законовото изискване за максимален размер - чл.19,ал.4 от ЗПК- петкратният размер на законната лихва. Възражава, че кредиторът няма задължение за изготвя методика на формиране на годишния лихвен процент,тъй като в случая е уговорен като фиксиран(а не референтен). При формиране на процесния договорен процент са спазени императивните изисквания по отношение на ГПР и няма основания да се твърди, че поведението на кредитора е недобросъвестно.

Моли да се отмени разпореждането в обжалваната част и се уважи заявлението за вземането за договорна лихва. Моли да се присъдят и направените разноски от държавна такса- 15лв. и 50лв.юрисконсултско възнаграждение.

По допустимостта.

Жалбоподателят е уведомен за атакуваното разпореждане по реда на ССЕСВ на 04.01.2023г., а жалбата е подадена на 11.02.2023г.- т.е. с пазен е предвиденият срок. Подадена е от легитимирано да обжалва лице, срещу обжалваем акт, при които предпоставки, съдът приема, че жалбата е допустима и следва да се разгледа по същество.

По същество.

Съобразявайки представените по ч.гр.д.№ 1826/2022г.по описа на РС-Ловеч писмени доказателства и становището на жалбоподателя, съдът намира, че жалбата е основателна.

На 22.12.2022г. пред РС-Ловеч е подадено заявление, по което е образувано ч.гр.д.№ 1826/2022г. по описа на съда. Заявителят „Профи Кредит България“ЕООД е предявило вземане срещу М. М. Щрегаров от гр.Ловеч, ул.”Пано Рогозаров“№135, в общ размер от 451.97лв. ,от който - главница от 200лв., договорно възнаграждение в размер на 28.03лв., дължимо за периода от 15.05.2022г. до 15.11.2022г., неплатено възнаграждение за закупена и използвана услуга „Фаст“ в размер на 70лв., дължимо до 15.11.2022г., неплатено възнаграждение за закупена услуга „Флекси“ в размер на 90лв.,дължимо до 15.11.2022г., неплатени такси по Тарифа за извънсъдебно събиране на вземането в размер на 30лв., начислена на 30.05.2022г., лихва за забава в размер на 30.13лв. от 16.05.2022г. до 15.11.2022г.(дата на изтичане на договора) и законна лихва в размер на 3.81лв.,дължима от 05.11.2022г. до 21.12.2022г. За периода от 13.03.-13.07.2020г. не е начислявана законна лихва съгласно чл.6 от ЗМДВИППП. Като основание е посочен Договор за потребителски кредит с № 40008873076 от 06.04.2022г., сключен между М. М. Щ. и „Профи Кредит България“ЕООД. Посочено е,че преди да сключи кредита клиентът е отправил искане за отпускане и е получил разяснения,въз основа на които е имал възможност да прецени доколко предлаганите продукти съответстват на възможностите и финансовото му състояние. След одобрение, на 06.04.2022г., е сключен Договор за потребителски кредит с № 40008873076, подписан при Общи условия,които са неразделна част от него. При сключване на договора клиентът е декларирал с подписа си,че е запознат със съдържанието му,приема ги, няма забележки и се задължава да ги спазва. По силата на Договора „Профи Кредит България“ЕООД се задължава да изпълнява точно и в срок задължението си като превежда по посочения от длъжника начин заемната сума. От своя страна длъжникът поема задължението да върне договорената като общо задължение сума,посочена в т.VI от Договора за срок от 7 месеца,с месечна вноска по погасителен план от 55.44лв. и падежна дата на 15 число от месеца. Съгласно Общите условия длъжникът дължи договорно възнаграждение за изтегления кредит, предварително определено в договора. Задължението възниква към деня на отпускане на кредита, разсрочва се във времето и се погасява в рамките на погасителния план. Неизплатеното договорно възнаграждение е в размер на 28.03лв.,за периода от 15.05.2022г. до 15.11.2022г.

Посочено е,че длъжникът е закупил и допълнителни услуги,за които е уговорено,че възнаграждението ще се разсрочи за срока на договора на равни месечни вноски и се добавя към месечните такива за погасяване на кредита. Твърди, че услугата „Фаст“ е била предоставена още при сключване на договора за потребителски кредит,поради което претендира възнаграждение в размер на 70лв., дължимо до 15.11.2022г. Претендира и възнаграждението за допълнителната услуга „Флекси“ в размер на 90лв. до 15.11.2022г.,за която също твърди,че е предоставена.

В заявлението се сочи,че Митко Щ. не е заплатил нито една от уговорените месечни вноски. С оглед забавеното изпълнение и съгласно договора кредиторът е направил разходи за

извънсъдебно събиране на вземането,предвидени в Тарифа за таксите на „Профи Кредит България”ЕООД. Поради това на 30.05.2022г.(дата на изпадане в забава) са начислени суми за извънсъдебно събиране на вземането в размер на 30 лв.

За периода на изпадане на длъжника в забава- 15.05.2022г. до 15.11.2022г. се дължи мораторна лихва в остатъчен размер от 30.13лв.

Към подаване на заявлението изтекъл срокът на договора (15.11.2022г.), налице е неизпълнение по него, поради което дружеството счита,че има правен интерес да търси неплатените падежирали вноски по договора. Кредитът е изискуем в пълен размер. Претендира заплащане и на направените разноски- 25лв.-държавна такса и 180лв.-юрисконсултско възнаграждение.

С атакуваното Разпореждане № 2680/23.12.2022г. РС-Ловеч е уважил заявлението само в частта за претендираната главница,заедно със законна лихва от подаване на заявлението, а в останалата част е приел,че вземанията се основават на неравноправни клаузи,поради което е отхвърлил заявлението.Рс-Ловеч е отхвърлил претенцията за договорно възнаграждение,като е приел, че клаузата на чл.4 от Общите условия,която го регламентира,е неясна. Развил е мотиви,че не е ясно как е формиран размерът на годишната лихва и дали в него не се включват и вноските по допълнителните пакети за услуги. С оглед на тези съмнения съдът е отхвърлил и претенцията за договорно възнаграждение.

Отхвърлени са и претенциите за такси за извънсъдебно събиране на вземането. Разноските са съобразени с уважената част от претенцията.

Въззивният състав, като се запозна с писмените доказателства и становището на жалбоподателя, намира жалбата за основателна.

При произнасянето си съдът съображава,че по отношение критериите за редовност на заявлението разпоредбата на чл.410,ал.2 от ГПК изрично препраща към тази на чл.127,ал.1 и ал.3 от ГПК. С оглед спецификите на едностранното и формално заповедно производство, редовното заявление следва да представя конкретно и ясно изложение на индивидуализиращите вземането елементи- основание, от какво произтича, фактическите обстоятелства по възникването, съществуването и изискуемостта му. Съгласно чл.411,ал.2,т.2 от ГПК заповедният съд следва служебно да извърши проверка и дали искането не противоречи на закона и добрите нрави,а в т.3-дали не се основава на неравноправна клауза,когато договорът е сключен с потребител(както е в случай). Именно в рамките на този контрол заповедният съд е извършил обстойна проверка и се е произнесъл изцяло в кръга на правомощията си. Касае се за законово регламентирано задължение на съда, което не е игнорирано в заповедното производство,въпреки специфичните му характеристики и в този смисъл въззивният състав се съгласява с обхвата на извършената от РС-Ловеч проверка. Възражението на жалбоподателя за недопустимост на такава проверка е неоснователно, тъй като не съответства на разпоредбата на чл.411,ал.2,т.2 и т.3 от ГПК.

При анализа на правоотношението става ясно,че приложимите норми са тези на Закона за защита на потребителите,с оглед характеристиката на длъжника на „потребител”, нормите на Закон за потребителския кредит-при установените елементи на заемното правоотношение, съответно на ЗЗД,като общи и субсидярно приложими норми. Защитата на потребителя е изградена на принципа за създаване на равноправни условия за получаване на потребителски кредит и насърчаване на отговорно поведение от страна на кредиторите при предоставяне на такива (чл.2 от ЗПК). Водещо е разбирането да не се допусне прекомерно обременяване на

потребителя, така че да дължи неоправдано висока цена за ползваната финансова услуга.

В съответствие с изложеното съставът намира, че с настоящето заявление са изпълнени изискванията за индивидуализиране на претенцията по отношение на главницата. Посочено е основание за вземането, срока на договора, падежът и просрочените вноски-всичките предвидени в бр., ясно е от какво е формирана претенцията за главница.

По отношение на договорната лихва съставът намира, че клаузата на чл.4 от ОУ е ясна и конкретна. В чл.4.2 изрично е посочено, че се изчислява върху усвоената и непогасена главница. Така е отразена и в приложения погасителен план. Няма основания за съмнения дали в базата за изчислението ѝ са включени и вноските по допълнителните пакети. В погасителния план те са посочени отделно, не са включени в размера на вноската по кредита, а в общия размер на месечната вношка. От това следва, че не са съобразявани при изчислението на размера на договорното възнаграждение.

Както е известно договорната лихва представлява възнаграждение, което заемотателят получава за предоставения паричен ресурс на длъжника по договора за заем. Като договорен ангажимент се дължи за времето на действие на договора. Както се приема в т.2 на ТРеш. №3/2017г. от 27.03.2019г. на ОСГТК на ВКС, „За периода до настъпване на предсрочната изискуемост размерът на вземането се определя по действалия до този момент погасителен план, съответно според клаузите на договора преди изменението му.”. До момента на изтичане срока на договора заемотателят е ползвал предоставената му сума, поради което дължи изпълнение на това договорно задължение. Договорната свобода, установена в чл.9 от ЗЗД дава право на страните свободно да определят условията, съотв. размера на взаимните им ангажименти. Гаранцията за защитата на интересите на потребителя в случая е въведеният с чл.19, ал.4 от ЗПК лимит на годишния процент на разходите, част от които е и договорната лихва. В случая не се открива противоречие с тази норма, при съобразяване, че ГПР е в законовите императивни граници, съгл. чл.19, ал.4 от ЗПК, а и че заявлението е отхвърлено по отношение на възнаграждението за допълнителни услуги и таксите за извънсъдебно събиране на вземането.

По изложените съображения съставът намира, че отхвърлянето на заявлението за тази претенция е неправилно и следва да се ревизира, като се отмени и разпореди издаване на заповед за изпълнение за договорното възнаграждение.

Затова Разпореждане №2680/23.12.2022г. на РС-Ловеч, пост.по ч.гр.д. №1826/2022г., следва да се отмени в частта, с която е отхвърлено заявлението на „Профи Кредит България” ЕООД срещу М. М. Щ., за договорно възнаграждение в размер на 28.03лв. и вместо него се разпореди издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК за тази претенция. Делото следва да се върне на РС-Ловеч за издаване на заповед по чл.410 от ГПК.

С оглед изхода на спора следва да се присъдят и направените от жалбоподателя разходи за държавна такса- 15лв. и се определи възнаграждение за юрисконсулт в размер на 50лв.

По изложените съображения и на основание чл.413, ал.2 от ГПК, ОС-Ловеч

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Разпореждане №2680/23.12.2022г. на РС-Ловеч, пост.по ч.гр.д. №1826/2022г. **В ЧАСТТА**, с която е отхвърлено заявлението на „Профи Кредит България” ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.София, бул.”България” №49, бл.53Е, вх.В, чрез

пълномощник юрисконсулт Наталия М.а Лозанова, срещу М. М. Щ. с ЕГН *****, от гр.Ловеч,ул.“Пано Рогозаров“№135, за договорно възнаграждение в размер на 28.03лв.,дължимо по Договор за потребителски кредит с № 40008873076/06.04.2022г. и **вместо него ПОСТАНОВЯВА :**

ДА СЕ ИЗДАДЕ Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК в полза на „Профи Кредит България“ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.София, бул.”България”№49, бл.53Е, вх.В, срещу длъжника **М. М. Щ. с ЕГН *****,**от гр.Ловеч,ул.“Пано Рогозаров“№135, за сумата 28.03(двайсет и осем лева и три стотинки), представляваща дължимо договорно възнаграждение по Договор за потребителски кредит с № 40008873076 от 06.04.2022г., за периода от 15.05.2022г. до 15.11.2022г.,както и за разноси по в.ч.гр.д.№24/2023г.на ОС-Ловеч в размер на 15(петнайсет)лева– държавна такса и 50(петдесет)лева- юрисконсултско възнаграждение.

ВРЪЩА делото на РС-Ловеч за издаване на заповед по чл.410 от ГПК.

Определението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____